

VAD HÄNDER?

»Tag allt vad mörker finns i grav och allt vad kval i liv och bilda dig ett namn därav — — —»
dessa skaldens ord kan sättas till överskrift på den redogörelse om kriget i Korea, som avgivits av en delegation från Kvinnornas Demokratiska Världsförbund. Delegationen bestod av medlemmar från 17 länder i Europa, Amerika, Asien och Afrika, som under 12 dagar besökte olika delar av Korea, där kriget gått fram. Redogörelsen är avsedd att klarlägga vad som skett, den är ett uppräknande av fakta, vars riktighet intygats av samtliga delegater. Ingen kan säga, att den är skriven i sensations-syfte, men den är ett fruktansvärt vittnesbörd om mänsklig grymhet och mänskligt lidande utan gränser. Även om man aldrig helt kan tänka sig så vidriga ohyggligheter utan att åtminstone på ort och ställe sett spåren och hört, vad som ägt rum, borde detta korta aktstycke vara nog för att med harm och förtrytelse hos folken väcka frågan: vad har majoriteten av representanterna för Förenta Nationerna medgivit? FN, som ställt sig på USA:s sida!

I 91 miljoner kvinnors namn insändes från Kvinnornas Demokratiska Världsförbund en protest-skrivelse till F. N. mot de fasansfulla grymheter, som de amerikanska och sydkoreanska trupperna gjort sig skyldiga till. K. D. V. hemställde om upphörande av bombardemangen över civilbefolkningen i städer och byar, en fredlig lösning av Koreakonflikten samt överlämnande åt Koreas folk att självt avgöra sina tvistefrågor. Dock utan märkbar påföljd! Och delegaternas skildringar från Korea efter hemkomsten togs illa upp i A-paktsländer. Dr Monica Felton från England blev fräntagen sin befattning. Förslag framställdes t. o. m. i parlamentet, att hon enligt en lag från 1300-talet skulle anklagas för landsförräderi, vilket brott endast kunde straffas med döden. Högste åklagaren kunde dock inte finna nog bevis härför. I Danmark gjordes krav på att den danska delegaten Överbibliotekarien Ida Bachmann likaledes borde fräntagas sin plats, men så skedde ej. Redaktör Kate Fleron, även från Danmark, har varit utsatt för häftiga angrepp i pressen för sina yttranden.

Men — på årsdagen av krigsutbrottet den 23 juni, hände likväl något. Den ryske Ambassadören i USA, Malik, höll ett tal i radio, innan han for hem på semester, vari han föreslog bägge stridande parter att inleda förhandlingar om fred. Världen höll andan. Förhandlingar inleddes. Ombud möttes från USA samt företrädare för Nord-Korea och de kinesiska frivilligstyrkorna. Förslag och villkor framställdes från båda håll. Förhandlingarna bröts och började om igen. Nord-Korea begärde Eld upphör under förhandlingarna. USA företog sin hittills största bombraid över Korea. Förhandlingarna pågå. Blir det vapenvila? Truman säger ena dagen att Sovjets fredskampanj fordrar större rustningar, andra dagen att läget är mer optimistiskt. För den oinvigde ser det ut som om Koreas och Kinas klockhet kan övervinna USA:s brutalitet. Och ernå fred. Låt oss hoppas!

ELISABETH TAMM

DEN KOREANSKA TEXTEN

på första sidan är en hälsning till Sveriges kvinnor från ordföranden i Koreas Demokratiska kvinnoförbund Pak Den Ai. Hon skrev denna hälsning i Sofia på årsdagen av krigets början. Först hälsar hon oss alla från Koreas kvinnor och särskilt från Pak Den Ai. Sedan säger hon att det koreanska folket har fått utstå lidanden under det sista året. Hon säger att de grymheter som begåtts är så fruktansvärda, så omänskliga att hon knappt kan uthärda att tänka på dem. »Vårt folk vet mycket väl att amerikanerna ej betraktar koreanerna som mänskliga varelser.»

Pak Den Ai vill ej att Sveriges kvinnor och barn skall behöva uppleva den nöd, de lidanden som övergått hennes folk. Hon ber oss därför att vi alla skall skriva under appellen om en fredspakt.

TACK FÖR MAJ-KURSEN

Till SKV:s kurs på Fogelstad Gård 17—19 maj kom jag med glada förhoppningar i två avseenden: att få träffa kvinnor från olika delar av landet med samma intressen och samma problem som jag själv; att försöka komma underfund med, vad som ger människor, som tidigare varit på Fogelstad, ett lyckligt skimmer över ansiktet så fort Fogelstad kommer på tal.

Vad det sistnämnda beträffar, kommer jag antagligen hädanefter själv att lysa upp vid tanken på Fogelstad. Det är inte lätt att exakt förklara orsaken. Först och främst är det fröken Elisabeth Tamm själv. Det gör så gränslöst gott att träffa rakryggade, självständigt tänkande och goda människor. Vi känner alla en varm tacksamhet mot henne.

Mina förhoppningar blev alltså långt ifrån svikna. Men därutöver gav kursen så mycket, som jag inte väntat. Rektor Honorine Hermelin är en konstnärinna att undervisa! På några timmar fick vi med världskartan framför oss en underbar översikt av historisk utveckling genom årtusenden på vårt jordklot. Hon fick oss också att klart inse varje människas värde, oberoende av var på jorden hon råkar vara född.

Med KDV i Sofia

Bulgarien vid midsommar efter en regnig försommar är en upplevelse för en nordbo. Så mycket sol och värme, en sådan bedövande doft av lindblommor — man såg knappt lindarnas blad, så mycket rosor och nejlikor, ett sådant överflöd av jordgubbar och körsbär. Lägg därtill den atmosfär av gästfrihet och vänlighet, som omgav oss, det rörande intresse som vanliga människor på gatorna visade prov på — ja, KDV:s 10:de Exekutivmöte hade en mycket behaglig ram.

Parlamentets sessionssal där förhandlingarna hölls var snyggt dekorerad: KDV:s emblem, jordgloben med duvan i vitt och silver mot ljusblå bakgrund och så en väldig halvcirkel i starka färger — på ena sidan Bulgariens djupa purpur, på andra sidan all världens flaggor sammansydda. Allting var som sig borde på detta exekutivmöte. På podiet satt Madame Cotton själv i mitten, omgiven av Dolores Ibarruri och Nina Popova.

Tre punkter stod på dagordningen:

1. Rapport från Koreakommissionen.
2. Kvinnornas uppgift i kampanjen för en fredspakt.
3. Förberedelse av den internationella konferensen för barnen.

Sju av Korakommissionens medlemmar var närvarand och därtill Pak Den Ai själv i sin vackra vita sorgdräkt. Vi fick den nytryckta rapporten som nu över-sattes också till svenska. Vi fick se en utställning av gripande fotografier, tagna av kommissionens fotograf. Vi såg några av de verktyg som använts för tortyr. Kommissionens ordförande, Dr Nora Rodd från Kanada, avlade rapport. Pak Den Ai och andra talade. Exekutivmötet avlat en skrivelse till F. N. där man begärde att bombanfallen mot Koreas städer och byar skulle upphöra, att alla utländska trupper skulle dras bort från Korea, att Koreas problem måtte lösas på fredlig väg i enlighet med Världsfredsrådets förslag. I skrivelsen begärdes även att de som är ansvariga för grymheterna mot Koreas folk, särskilt generalerna MacArthur och Ridgway, må ställas till ansvar som »krigsförbrytare» enligt definitionen i de allierades deklaration av år 1943. Detta brev liksom rapporten skulle sändas till alla regeringar.

Beträffande kampanjen för fredspakten framhöll Dolores Ibarruri vikten av att man i alla länder får flera namnunderskrifter än under Stockholmsappellen. Detta blir ett vittnesbörd om att fredens krafter vuxit i

Våra övningar i föreningsmöten blir säkert också till nytta för oss alla. De, som fick till uppgift att tala för en tänkt opposition, gjorde sin sak utmärkt, vilket verkade stimulerande.

Maja Bolling

styrka överallt. Exekutivmötet antog en vädjan till världens kvinnor. Det heter där:

Kriget i Korea med dess förödelse och utrotning av befolkningen visar vad som kunde hända barn, kvinnor och män överallt om ett nytt världskrig skulle utbryta. Ängestfyllda mödrar frågar sig: hur kan ett krig undgås? Hur kan man förhindra att ödeläggelse och lidande utbreder sig över hela världen?

Vi svarar att Världsfredsrådet visat vägen till fred genom att föreslå folken att begära en fredspakt. Och så följer paktens text och exekutivmötets uppmaning till alla kvinnor att underteckna appellen.

Vi säger till varje kvinna, till varje mor, det ligger i dina händer att försvara ditt hem. Freden kan räddas.

Underteckna appellen om en fredspakt.

Denna vädjan till världens kvinnor underskrevs högtidligen på fem språk av alla de 77 delegaterna från 30 länder.

Angående den internationella konferensen för barnen beslöts att den skulle hållas i Wien 18—23 september. Den beräknas få 800 deltagare, män och kvinnor. Man skall arbeta på kommissioner och ta upp frågan om barnens uppfostran och om barnens hälsa till allsidig och grundlig debatt. Denna konferens vänder sig till alla män och kvinnor som känner att det är en hjärtesak för dem att försvara barnens liv och därför också världens fred.

ANDREA ANDREEN

SAKTMODETS STJÄRNA

*Att gå som en blind genom livet,
att vandra så trevande och stilla
och räkna med faran som lurar
i dagsljusets mörker,
ständiga risken att förlora
sin egen väg...
Att gå som en blind och kämpa
om varje steg,
trevande och vist...*

*Att gå så andaktsfullt genom livet,
så varligt och ömt,
som ginge jag alltid i det rum,
där min moder lärde sig gå...
Att aktge så ängsligt på stegen,
att vara så rädd för att såra,
sätta märken och skändande spår,
som trädde jag ständigt över golvet,
där min moder tog sina första steg...*

Gösta Carlberg

Böcker:

JAG och DU

Ebba Theorin-Kolare har vid sidan av sin arbetsbörda som Husmoderns redaktör under tjugofem år skrivit flera ovanliga böcker, både romaner och essäer. Den som försummat att läsa dessa har gått miste om en andlig stimulans av hög klass. Särskilt i essäerna har den moderna psykologien lagts fram med sällsynt kunnighet och spirituellt elegans. Långt innan studenterna vid våra universitet hade börjat studera Margaret Mead, Ruth Benedict eller Malinowski, Boas och Linton, hade Ebba Kolare hämtat stoff från dessa och andra kulturanthropologer och med snabb och lysande kvickhet presenterat deras synpunkter på sitt eget originella sätt och med sin speciella betoning av det kvinnliga psykets särdrag. Ni minns väl Evalögnen — i varje fall uttrycket?

Hennes senaste bok, *J a g o c h D u*, illustration till känslornas historia, 1950, ritar upp en färgrik, stimulerande och klarläggande topografisk karta över vår nutida psykiska situation. Men det är inte någon avhandlingsstil över denna studie. Det är möjligt att den därför av de lärde kommer att förbigås med tystnad — fast de sannerligen skulle behöva en dos av denna Evas esprit. Hör bara vad hon säger i förordet:

»Det finns människor (jag själv är en av dem) som tror att lärda termer förklarar tingen, liksom andra tror att förnuftiga åsikter ger någon förnuft. Men förf. har ändå inte brytt sig om att här räkna upp de olika psykologiska schemata, som finns. Visst skulle många känna sig lugnade ända ner till sömnens ro, om de hörde emotion ställas vid sidan av emotionskvalitet, sentiment intill konation.»

För att hinna ge något begrepp om bokens rika innehåll tar vi några kapitelrubriker: Arbetsneuros, Jagkänslans historia, Passionens historia, Girighet, ett blad ur osedernas metafysik, »Inte kan väl jag nånsin dö?», Den underliga historien om lyckan, Historien om vänskap är mäns historia, men kvinnors hemliga förgelse, Har vi för få känslomönster, Grymhet, Varför gråter inte mannen?

I intet av dessa kapitel får vi tillfälle att sjunka i sömnens ro, tvärtom spärrar vi upp ögonen inför detta känslans drama som utan latinska eller grekiska termer spelas upp för den som vill höra och se. Tyvärr kan vi här bara ta med några citat — resten får Vi Kvinnors läsare ta reda på direkt ur boken.

Redan i förordet får man en skiss av känslans betydelse i det psykologiska sammanhanget: Känslan »bryter sig som vattnet sin väg, till gott eller ont. Den kan komma att befrukta, låta allt blomma. Men vid hinder kan den spränga sönder, förstöra. Känslor som kunde ha varit goda, ömma, givande, tar vid sådant fall ondskans väg. Eftersom ingen annan bjuds.»

Åldern dämpar och ålderdomen torkar ut ungdomens heta känslor. »Om vi alltid såge tingen sådana

*Ebba
Theorin-Kolare*

de är, skulle vi alls inte hänföras av dem, utan på sin höjd och med möda begagna oss av dem», citeras en fransk 1700-tals dam.

»Det är bara genom känslor vi kan uppleva andra människor, naturen, Gud och vad vi vill kalla det. Den känslotomme har endast ett medel till att uppleva: det är att vara grym. Sådan är den hemska sanningen om människan. — —

Jag har hört en själsläkare påstå att fall av absolut känslökyla är vanligare än man tror. Om sanningen är värre: att de *b l i v i t* vanligare.»

»Den amerikanske 'hårdkokta' skolan tar för tekniskens skull gärna med den känslolöses fall. Men en teknik som vi möter i romanen (eller filmen) kan efterapas som teknik i verkliga livet av dem som läser (och ser). Grymhet är som sagt smittosam, även i sin mildare form.»

»Vi har ett känsligare socialt samvete än tidigare generationer. Men hur fick vi det sociala samvetet, det ömma? Genom att de utsugna massorna organiserade sig och trängde fram så att där sannerligen uppstod påbultade ömma ställen hos de besuttna.»

»Grymheten är hela släktets farligaste inre fiende. Dess förutsättning är känslöförlamning. Men känslöförlamningen har också osynliga rötter som likt kräftan låter sjukdomen slå ut på oväntade ställen av den sociala organismen. Vi har att värna oss genom äkta varma känslor och genom känslomönster, som är rikare och mer differentierade än de nuvarande. Endast positiva, ömma känslor kan låta oss lyckligt förnimma hur vårt begränsade jag är en del av något större.»

»Låt vara att individen är bunden av de känslor som i tidiga år har ympats in i honom. Men denna inympning sker i hög grad efter rådande kulturmönster. Dessa åter skapas inte av den enstaka människans hjärta, utan av de mångas, i ett evigt samspel mellan »jag» och »du», som skall göras till ett »vi» av högre ordning.»

Gunhild Tegen

Ebba Theorin-Kolare: JAG OCH DU. Wahlström & Widstrand. 9.50.

Ni håller väl med mig?

av Ebba Theorin-Kolare

Jag var tvungen att tala öppet med Ester. Hon är i alla fall 16 år, och vem skulle kunna ta ansvar utom jag, som är som en far för henne? Så jag kallade in henne i mitt eget rum och låste dörren (de små tutterna, mina egna barn, kan eljes så lätt komma och störa en).

— Ester, sa jag, jag tycker inte om slamset med den där Ragnar eller vad han heter.

— Slamset? så hon bara, och slöt sen hårt de fina röda läpparna. Hon brukar göra på det viset, upprepa det man säger, så det i hennes mun låter som en förebräelse som slår tillbaka. Det irriterar mig alltid lika mycket.

— Du vet vad jag har gjort för dig, sa jag. Eller ska jag behöva tala om det nu igen.

— Ja, sa hon bara och höjde på ögonbrynen.

Svarta ögonbryn, som nästan lite sorgset smyger sig efter ögonen — åtminstone gjorde de det nu. Och var detta ett svar? Men jag var mycket behärskad hela denna timme. Jag talade långsamt och vänligt, så att vem som helst utom kanske just hon borde ha känt något. Jag påminde om hur hennes mor hade fött henne utanför äktenskapet innan hon träffade mig och vi gifte oss. Efter några år hade ju Frida och jag skilts igen. Men när Frida sen dog och ingen ville ha hand om Ester, var det jag som hade tagit henne till mig, och det fastän jag var omgift med Annalisa och snart skulle ha ett eget barn. Visade inte det min plikt känsla, mitt faderssinne? Så att hon kunde lita på att jag tänkte på hennes bästa?

Hon svarade ingenting, men hon visade inte heller en sådan min, att jag kunde beslå henne med direkt ohövlighet. Bara ville jag just då ge mycket för att kunna dra ur henne ett ord, ett rop om så vore.

Flickan här har sin mammas stumma trots. Men hon ser bättre ut, med sitt långsmala ansikte, sina brungröna ögon, och munnen, som hon inte *kan* göra smal, hur hon än kniper hop den — ibland är det nästan till att skratta åt. Men just för att hon ser så pass ut, måste hon ju aktas.

— Ester, sa jag och beslöt vädja till henne med sunt förnuft och öppenhet, när jag varnar dig för slamset med Ragnar, kan du ju tycka, att jag är alldeles för träng i min moral och i mina pliktbegrepp. Men ser du, jag växte upp i en fattig arbetarfamilj i en förstad. Och där fick jag se så mycket... hur grabbar och jäntor levde huller om buller. Ja *jag* var aldrig med om sånt, jag fick från början äckel för det. Men jag känner livet. Och din mamma (aj aj, inte nu om det, påminde jag mig själv). Och vad nu angår den där Ragnar. Redan det att han är mycke äldre än du, över tjugo år...

— Det gör att han är så mycke klokare än jag, sa hon äntligen, men mycke lågt, och som om hon knappt kunde öppna läpparna.

— Vet du vad karlar egentligen vill flickor? sa jag. Nej, men nu ska jag tala om det för dig, öppet som om jag vore din far. För det är ju för din egen skull.

Jag upplyste henne inte rätt, men mycke tydligt om vad karlar i den åldern vill, och hur de förstår att få sin vilja fram. Jag berättade exempel ur livet, jag nämnde något som hennes mor hade sagt, jag talade om denne Ragnar, som var så pass mogen i

förhållande till henne och som såg ut som om han...

Och hela tiden stirrade hon på mig, tyst, med slutna läppar. Bara stirrade. Men det kom ett uttryck i hennes ögon, som ville ha mig till att slå näven i bordet och bara ropa: »Vet hut, människa! Tror du mig inte? Dra då åt helvete på egen hand.» Men jag behärskade mig, fast jag har ett sånt temperament som jag har. Men när det pinade mig ända in i magen att hon inte rörde sig och inte sa ett ord, inte ens fick tårar i ögonen, så slapp det till slut ur mig: »För resten kan jag tala om för dig vad jag har hört om den där Ragnar. Janssons jänta har han fått ut på gatan, och Johanssons har han fått till abortdoktor och... Ja jag ska sätta polisen på honom, om han inte låter *dig* vara i fred.» Så öppnade jag dörren och lät henne gå ut. Jag blev sedan strax rädd att jag hade tagit i för hårt. Men å andra sidan: hennes trotsiga tystnad är farlig. Och är det inte den ena karlen, som gör sig förtjänt av polisen, så är det den andre. Jag har lärt mig livet jag.

Ändå blev jag ledsen de följande dagarna, när jag kom att se på Ester. Hon gick omkring blek och tunn och såg plötsligt fattig ut i sin släta grå jumper och lite blankslitna yllekjol. Skyggt tittade hon bort ifrån alla, som om hon ville gömma blicken bakom rödsvullna ögonlock. Nej så där ville jag inte se någon i mitt hus. Så jag kallade in henne till mig igen.

— Ester, sa jag, jag tog kanske i för hårt härom dagen, men mitt temperament är ju sådant, det vet du. Och du tycker förstås att jag har lite för stränga åsikter i allt moraliskt, men — du kommer att tacka mig en dag.

— Jaså, sa hon bara.

Där står den flickan rakt framför mig och serverar ett oåtkomligt »jaså». Omöjligt att nå, när hon sätter den sidan till — alldeles som sin mamma.

— Hur går det med din skola? sa jag vänligt för att komma ifrån min egen stämning.

— Si så där, sa hon.

— Ta inte det där med Ragnar så hårt, fortsatte jag. I de här åren är det viktigaste det med studierna. Och dina senaste betyg var inte så värst.

— Pappa vet själv hur mycke jag får hjälpa till hemma. Och så fort det var fråga om tentamensläsning, sattes jag alltid till att passa småungarna.

— Nå, också du får ju göra din plikt mot hemmet, liksom vi alla här, sa jag.

— Mot hemmet... sa hon obestämt.

— Ja har inte detta varit dig ett gott hem från den dag jag tog dig hit, sa jag. Och du vet att jag tog dig, fastän din mamma egentligen aldrig hade gjort mig lycklig.

Några dagar senare sa jag till Annalisa när vi klädde av oss:

— Har du sett så spetsk flickan blivit? Hon träffar säkert den där Ragnar igen, det hör och ser jag på allt. Nu ser du att jag bedömde honom rätt!

En dag när Annalisa var ute med småungarna, försökte jag tala med Ester. Hon svarade inte.

— Du får inte av egenkärlek ta illa upp vartenda ord jag säger. Jag är i alla fall en man med samvete.

Forts. å sid. 9.

Kate Fleron:

Rapport fra Nord-Korea

KATE FLERON

»Frit Danmarks« redaktör

NOGLE ord om delegationen og dens sammensætning. Kvindernes demokratiske verdensforbund havde sammensat den, og vi var inviteret af den nordkoreanske regering, repræsenteret af kulturministeren Che-den-Zuk, der havde formanden for de demokratiske kvinders organisation i Korea, Pakden-Ai ved sin side. Che-den-Zuk deltog i en halvsnes år i partisan-krigen mod japanerne. Pak-den-Ai har siddet tolv år i japansk koncentrationslejr.

I delegationen var 18 lande repræsenteret: Canada, Cuba, Argentina, Algier og Tunis, England, Danmark, Holland, Belgien, Frankrig, Italien, Øst- og Vesttyskland, Østrig, Tjekkoslaviet, Rusland, Vietnam og Kina, der havde tre delegerede — det eneste land foruden Danmark, det var repræsenteret ved mere end en person.

Om delegationens enkelte medlemmar skal jeg ikke bruge mange ord, blot sige dette, at de var ansvarsbevidste kvinder — adskillige af dem med erfaringer fra krig og modstandskamp og på få undtagelser akademikere.

Da delegationen — med medbragte tolke og fotograf var vi 27 — var ankommet till Korea, tilbragte vi den første dag i byen Sinudzu ved Yalufoden og kørte om aftenen videre i jeeps, den mere end 200 km lange tur til omegnen af Pjeng-Jang, hvor vi alle blev indlogeret i den eneste landsby, jeg har set, der var urørt af krigen — den lå langt fra alfarvej og var overskygget af træer, så den ikke kunne opdages fra luften. Under vort besøg i Pjeng-Jang var vi delt i tre grupper. Bagefter blev vi delt i fire arbejdsgrupper, der rejste til forskellige steder i landet, sydpå, østpå og nordpå.

Vi samledes derefter igen i vores landsby og foretog hjemrejsen samlet. Vi kom til Korea natten mellem den 16. og 17. maj og forlod landet natten mellem den 28. og 29. — efter 12 døgnsoophold.

I alle de byer, vi besøgte, så vi det samme, ruiner og menneskelig elendighed — og hørte det samme fortvivlede beretninger om tragedier og menneskelig råhed. Og overalt oplevede vi det samme, krigens uafslidelige og uafviselige gru:

Dit hus blev bombet i morges, din mor indebrændte — men det betyder ikke, at du med din sorg og dit tab har betalt din tribut til krigen — den holder ikke

op at kræve: om en time bomber de måske den ruin, hvor dine børn leger . . . eller en maskingeværkugle rammer din far, når han henter vand ved brønden.

Det er aldrig nok — før freden er sluttet. Måtte det ske snart.

Jeg vil fortælle det, jeg oplevede i de koreanske byer i skildringen af Nampho, byn ved Det Gule Hav, som Ida Bachmann og jeg besøgte sammen med de delegerede fra Algier, Tunis, Frankrig og Vietnam.

I støv og stank af lig.

Nampho var byen, hvor den menneskelige elendighed ligesom slog os stærkest i møde. Byen ligger ved Det Gule Hav, en by, der før krigen havde 60,000 indbyggere. Den havde været besat af amerikanerne fra den 22. oktober til den 5. december 1950. Formanden for de lokale styrelse i Southern Pjeng-Jang-province, Sok-Chan-Nam, gav os de talmæssige oplysninger. Han fortalte, at 1511 mennesker var blevet dræbt af besættelsesmagten under okkupationen. Mere end halvdelen af dem var kvinder og børn.

Nampho så ud som Sinudzu og Pjeng-Jang — det vil sige: den var en ruinhob — men den var ikke som Pjeng-Jang blevet planmæssigt ødelagt, da besættelsesmagten trak sig tilbage den 5. december — de havde dengang kun brændt nogle bygninger og ødelagt eller taget med sig, hvad det fandtes af madforråd.

Nampho havde siden jævnlige været genstand for bombeangreb, og det frygteligste af dem havde fundet sted så sent som den 6. maj i år, små tre uger før Ida Bachmann og jeg havde besøgt i byen.

Det var en rædselsdag, vi oplevede i Nampho, hvor menneskene endnu ikke var faldet blot nogen'unde til ro efter den sidste bombning. Hvor vi gik og stod, fulgte en skare mennesker os. De trængte sig omkring os for at fortælle om de ulykker, der var overgået dem: om tabet af deres nærmeste og ødelæggelsen af deres hjem.

Det var ruiner, fattigdom og sorg allavegne, men der var særligt et kvarter af byen, Young-Don-Ri hed det, hvor det forekom mig, at ulykkerne havde nået toppunktet. Kvarteret lå eller rettere havde ligget halvt op ad en høj — hvor der for tre uger siden havde stået blomstrende akacier, stod nu nogle glacerede pinde, der sammen med skorstensresterne var det eneste, der ragede op over aske og slakker. »Denne bakkesid er forvandlet til en kirkegård,« sagde en af de overlevende. »Hver eneste familie, der boede her, har mistet 3—4, ja op til ti medlemmer af deres familie.«

Vi havde næppe før truffet den uhæmmede, lidenskabelige vrede, koreanerne giver i reglen kun resigneret udtryk for deres ulykke, men her var det anderledes: ingen af os vil nogensinde kunne glemme en

Fotot är taget i den lilla byn Maran. I förgrunden t. v. den belgiska delegaten, Dr Hannevard, danskan överbibliotekarie Ida Bachmann, kommissionens ordförande, Dr Nora Rodd, Pak Den Ai, engelskan Dr Monica Felton och den franska delegaten Redaktör Gillette Ziegler. Bakom står längst t. v. tjeckiskan Madame Svatosova, därpå sittande Madame Eva Priester från Österrike och Redaktör Maria Ovsjannikova från Sovjetunionen. Längst t. h. de tre kinesiska delegaterna. Övriga personer på bilden är tolkar.

mand uden arme, pjaltet og snavset, der stod foran os og talte; i begyndelsen var hans stemme lav, men den steg og steg til et smerteligt skrig om hævn.

Der var hjemløse mødre med deres pjaltede børn, og det var mødre uden børn, fordi de havde mistet dem, det var forældreløse børn og gamle kvinder og mænd, der for mindre end tre uger siden havde mistet dem, de levede for.

Det var meget hedt den dag, stanken af ligene under ruinerne lå kvalmende over byen, støvet blev hvirvlet op i tykke skyer på den hullede gade, når en vogn kørte forbi. To gange, medens vi opholdt os på dette sted, lød der brag fra sammenstyrtende murester — det var børn, det var krøbet op på dem og som styrtede ned med dem. Det er farlige steder at færdes for børn.

Det ligger nær at antage, at der i Korea har været en vis industri af krigsvigtig betydning, og det er vel sandsynligt, at den store kunstgødningsfabrik i Namp-ho, der gennem seks timer blev bombet sønder og sammen den 31. august 1950, var blevet omdannet til krigsvigtig fabrikation, og at denne og andre mistænkelige produktionssteder bliver bombet, kan man næppe invende noget imod, selvom det er slemt, at 300 arbejdere ved den lejlighed bliver dræbt. Men det er svært at forson sig med, at de amerikanske bombardementer af byerne ikke holder op, når de krigsvigtige mål er ødelagt — ja, ikke engang, når byen

er en ruinhob, hvor mennesker lever i huler og huller, i reglen med nogle gamle klude som eneste inventar.

Vort tilholdssted i Nampho var en hule ind i den bakke, hvor rådhuset havde ligget. To af delegationens medlemmer var meget syge, men var alligevel taget med på turen — de tilbragte en ubehagelig dag hængende på nogle stole i de trange, hvidløgssstinkende rum. Men endnu værre var der udenfor i solen og støvet og stanken fra den knuste by.

Men her som alle vegne, hvor vi kom frem og led under at være, måtte vi taknemlighed mod skæbnen tænke på, at om få dage var vi dog væk fra dette helvede, men koreanerne var nødt til at blive.

Den næste dag besøgte vi massegravene i distriktet Shin Cheng Myen. Amerikanerne, det 24. infanteriregiment, havde besat distriktet fra den 20. oktober til den 7. december. I den periode havde de gjort det af med 1561 personer.

Ved massegraven i dødens dal.

Vore oplevelser denne dag begyndte på en bjergside blandt nogle bare triste høje — gravhøje. Der lå nogle af de mennesker, det havde været muligt at identificera, blandt ligene i massegravene, der lå på bjergsiderne rundt om.

Hvad er det for mennesker, der er blevet henrettet og smidt i disse grave? Folk man havde mistanke til. Men hvem havde man mistanke til? Der er fuldt af mennesker omkring os, beboerne fra den nære lands-

by, de pårørende til dem, der ligger i gravene. Vi op-tegnede deres beretninger og deres navn.

Af disse beretninger kunne man uddrage visse ret-ningslinier for de arrestationer, som blev foretaget: amerikanerne beskyldte de folk, de tog med sig, for at tilhøre modstandsbevægelsen — dette blev betrag-tet som givet, hvis de havde en slægtning i den nord-koreanske hær. Dernæst var det i høj grad mis-tænkeligt at være medlem af de organisationer, som var blevet dannet under den russiske besættelse af Korea eller af det styre, der var etableret, efter be-sættelsen var ophørt — det vil sige af bøndernes union af kvindernes organisation eller cooperative sammen-slutninger. Kunne man ikke finde de mænd og kvinder, der var direkte implicerede i disse foretagender, tog man gidsler og beholdt dem, til man havde fået fat i, hvad man antog for rette vedkommende. Disse men-nesker, der var sluppet ud igen, talte vi med — og med dem, der havde fundet en eller flere af deres kære i gravene — sommetider selv været med til at grave dem op. En kvinde Tang Book Tong, 44 år gam-fel, fortalte os f. eks., at hun selv havde fundet sin brors lig — han sad og med hovedet mellem knæene og hænderne bundet på ryggen.

Kim-Ki-Sun, en bonde på 58 år, fortalte, at hans søn, hans svigerdatter og deres barn var blevet levende begravet. Det var lykkedes ham, der selv havde holdt sig skjult på egnen, at finde frem til det sted, hvor de var gravet ned hjulpet og bistået af nogle lokale folk, der af besættelsesmagten var blevet tvunget til at gra-ve massegravene. Han havde fundet dem, men da var de jo længst døde.

Den massegrav, vi opholdt os ved, lå på bjerget Taichang — som en 80 meter lang løvbegrav; ligene var blevet fundet i lag ovenpå hinanden. Rundt om på bjergsiderne blev lignende grave udpeget for os — det var i sandhed et dødens landskab. Kun nogle af de lig, det var fundet, havde der været mulighed for at identificere — det var dem, der var bragt over på den anden side dalen og begravet under højene. **Lig og blodig pjalter.**

Vi kunne jo ikke vide, om det var amerikanere, der lå i disse massegrave, og ikke koranere — de afdek-kede nogle af ligene for os — det var koreanere, dem-om var ingen tvivl. Vi kunne se, at deres hænder var bundet på ryggen, vi så knuste hjerneskaller, vi så blo-dige pjalter, sko og stumper af reb. Der var en grav-høj ved siden af løvbegraven — der lå ligene af tyve børn. Vi så ikke ligene af disse børn.

Det kan have været sydkoreanere, det var dræbt af nordkoreanere, der lå i denn massegrav og i alle massegrave i Nordkorea! De fortvivlede mennesker, der stod sammen med os ved gravens rand, hvor for-rådnelsens dunster næsten var uudholdelige, må i så fald have været ofrenes importerede sydkoreanske fa-milie — og det samme gælder de mennesker, der om aftenen sad omkring os på marken udenfor landsbyen; nogle var forstenede, andre græd og græd. Det var pinligt til deres beretning om, hvad de havde oplevet, bestandig at skulle stille spørgsmål og spørgsmål igen — men det var jo nødvendigt. Hver eneste gang spurgte vi, om ikke Syngman Rhees soldater på noget

FRED och FRIHET tycker som vi!

Exekutivkommitten för Internationella Kvinnoför-bundet för Fred och Frihet (IKFF) fattade vid sitt möte i Genève den 12—18 maj talrika resolutioner i aktuella frågor.

En resolution fattades emot Tysklands re-militari-sering, samt tre berörande asiatiska förhållanden. Förbundet väddar till FN om Kinas upptagande som medlem i denna världsorganisation, samt beklagar antagandet av den FN-resolution, enligt vilken Kina förklarades som angripare. IKFF uppmanar i en resolution om Koreakonflikten FN att medelst med-ling av de arabiska staterna, Sverige eller Indien söka åstadkomma ett slut på kriget. Slutligen sän-des en hälsning till Japans kvinnor, tillhörande IKFF, varvid man uttrycker en förhoppning om att den japanska grundlagens bestämmelse om Japans neutralitet och obehäring måtte respekteras. Man understryker, att Japan bör ingå fred med samtliga segermakter, d. v. s. U. S. A., Sovjetunionen, Stor-britannien och Kina. Härefter borde alla utländska trupper lämna landet.

Den 6 maj samlades Föreningen Mellanfolkligt Samarbete till årsmöte på Riksdagshuset. SKV re-presenterades av Siri Derkert, Ninnan Santesson och Gunhild Tegen. Föredrag om »Krisen inom FN» hölls av landshövding Rickard Sandler, tyvärr utan diskussion. Ordf. efter Kerstin Hesselgren blev fil. dr Arne Björnberg. Fröken Hesselgren valdes till he-dersordf.

Hjälparbetet för Korea och Grekland

Som ett första resultat av vår kampanj för hjälp till Koreas kvinnor och barn har SKV nyligen kunnat sända en kvantitet medicin till Korea, till ett värde av över 2.000 kr. Denna gåva har möjliggjorts bl. a. av behåll-ningen av barnfesterna den 1 juni.

Till Grekland har SKV sänt 350 kg. kläder som skänkts och insamlats av våra avdelningar och är avsedda för kvinnor och barn i de grekiska fängelserna och kon-centrationslägren. Tack till alla givare! Glöm inte att vårt solidaritetsarbete fortsätter!

tidspunkt havde vist sig i billedet — det var tilfældet andre steder i Korea, hvor andre grupper af delega-tionen arbejdede — men her fik vi bestandig det samme svar: det var ikke andet end amerikanere her i distriktet.

Vi fik af sognerådsformanden opgivet tallene på de dødsfald og de metoder, det var anvendt ved ombringning af dem: af de 1561 døde blev 1384 skudt, 932 mænd, 452 kvinder. 57 var blevet hængt (42 mænd og 15 kvinder), 50 var blevet levende be-gravet (30 mænd og 20 kvinder), 35 var slået ihjel (25 mænd og 10 kvinder) — og 35 var blevet brændt (32 mænd og 3 kvinder.) — Når jeg har sagt mænd og kvinder, er det ukorrekt — mandkøn og kvindekøn: der var 354 børn under 8 år.

Der er blevet sagt, at dette ikke passer — sådan opfører F. N.-soldater sig ikke! . . . Gid de ikke gjorde. En undersøgelseskomité må afgøre, om de vidnesbyrd, vi fik forelagt i Korea, er falske.

KATE FLERON,

Observator ved de demokratiske kvinders delegation til Nord-Korea.

Novellen:

Forts. från sid. 5.

— Jaså, sa hon bara. Att de ord som *inte* sägs, kan reta en så mycke. Men jag fortsatte behärskat: — Det är i alla fall jag som burit hela bördan av din uppfostran.

— Än livräntan efter mamma då? sa hon. — Den har utfallit med en så bra summa varenda månad, så det borde ha blivit över (ja, så sa hon faktiskt.)

— Jaså, du är cynisk också, tvangs jag att svara.

— Än pappa då? sa hon.

— Jag? Jag har inte ens påmint dig om att inte ett öre av någon livränta finns kvar att få sen du fyllt sexton år — och det gjorde du ju för fem månader sen.

— Nej pappa har inte påmint, sa hon, men nog har pappa tänkt på det. Det har jag sett på pappas minner och —

— Varför beskyller du mig för dina fel? sa jag.

— Så att — sa hon utan att låtsas om mina sista ord, därför har också *jag* tänkt en del. Jag har tänkt och beslutat att få bra betyg i realskoleexamen, och så ska jag dessutom börja en kvällskurs på handelsskolan. Jag börjar den redan i morgon. Den tar varenda kväll.

Nu kom Annalisa in igen, och motvilligt hjälpte Ester till med barnen.

Det är sant, att flickan arbetade mycket sen. Men man kunde ju inte heller kontrollera tiderna förstås. Hon gick där så rak i rygg och smidig, och hon gitte inte se på mig ens, och jag sa mig med obehag, att det måste vara något med den där Ragnar. Jag har intuition, och jag visste, att där var en olycka med honom.

Så kom den där söndagen. Några vänner hade bjudit mig och Annalisa att följa med dem på en bilutflykt, och vi skulle vara borta hela dagen.

— Men men...? hade Annalisa sagt. *Jag* ska tala med Ester, hade jag svarat. Och jag hade tänkt på att detta skulle bli ett prov. En sexton års flicka är ännu ett barn, och hennes vilja måste böjas.

Ester hade suttit uppe sent och läst och hon kom in till frukostbordet först sen Annalisa redan hade gått tillbaka till sängkammaren för att städa.

Jag berättade kort och gott om utflykten och om att Ester måste stanna hemma och vakta barnen.

— Det kunde pappa ha sagt i går, sa hon. Nu har jag redan gjort upp om annat. Jag har haft kvällsarbete i veckotal och behöver också komma ut.

Jag behärskade mig: — Vem ska du ut med?

Hon bara tittade mig i ögonen, på det där sättet som gör mig ursinnig. Om hon åtminstone hade sagt ett enda ord.

— Flicka lilla, sa jag, det är tid på att jag här sätter upp villkor. Om du alls ska bo här hemma mer —

— Jaså livräntan som har upphört...

Hon liksom spottade det ut på mig, eljst hade kanske inte hennes cynism drivit mig till ursinne.

— Jag förstår att det är den där Ragnar, som sätter upp dig, sa jag. Men jag vill inte ha *den* tonen i mitt hus. Du måste lära dig att böja dig. Alltså. Detta är mina villkor, och de är vid gud riktiga. Du får inte träffa den där Ragnar utom under min kontroll. Märk väl, jag förbjuder dig inte, för jag vill inte vara tyrann, men jag måste få kontrollera dina tider. Dels det. Och dels det att du lättar Annalisas börd genom att stanna hemma i dag och vakta småungarna och likaså var gång i framtiden när det behövs. Om du inte går med på detta, får du lämna mitt hus så som du går och står. Jag har inget ansvar för dig, vi är inte ens släkt. Men jag ska fylla min plikt, såsom jag alltid har gjort, om du nu visar att du har karaktär nog att kunna fylla din. Man måste kunna avstå från —

Hon såg på mig stelt. Längst inne i de brungröna ögonen kom det något besynnerligt mörkt, jag inbillade mig ett ögonblick av tårar och var villig att ta henne i famn och förlåta. Men så sa hon: — Jag har redan talat med Ragnar om det här.

— Talat med honom om *mig*? Det där sosseslöddret.

— Jag kan i nödfall ge mig i väg till honom.

— Det blir detsamma som att gå på gatan.

— I alla fall bättre än här. — Hon slängde huvudet i vädret.

— Ni kan inte gifta er.

— Det är inte tal om det, sa hon. Det har *du* nog sört för, att . . . att . . .

Jag såg det i hennes ögon: — Jaså han fick dig ändå, sa jag. Du är då lätt lurad.

— Lurad? Lurad??

Jag tyckte att hon snyftade till, men så stelnade hon igen. — Det var ju pappa som lurade . . . Jag höll mig ifrån Ragnar och sårade honom förfärligt med det där som . . . som pappa ljög om honom. Men sen ångrade jag mig så mycke mer, när jag förstod att alltihop var osant.

— Vilket osant?

— Det där om att han skulle ha förfört den flickan och den och burit sig så illa åt.

Jag stod där perplex. Det är riktigt, att jag efter den första scenen med Ester hade tänkt: Var det egentligen en Ragnar, som det hade sladdrats om på tal om Janssons och Johanssons? Var det inte en annan? Nå i så fall hade mitt temperament skenat i väg med mig, hade jag tänkt. Men det kunde aldrig skada, att flickan var försiktig, så jag hade inte tagit tillbaka. Min auktoritet måste upprätthållas, och till sist hade jag i alla fall fått rätt: — Men nu förförde han *dig* va? sa jag. Jag må säga, de räcker. En sextonårig skolflicka, *som var varnad*.

— Ja så varnad, att . . . att jag nu håller av honom mer än allt, för den orätvisans skull. Så vad gör det, att det inte kan bli tal om giftas och . . .

— Antingen lyder du mig eller —

Hon bara skakade på huvudet.

— Så ge dig i väg då! sa jag utom mig.

Hon vände mig ryggen och gick. Varthän? En sexton års flicka med dåliga anlag, och utan ett öre, utan yrkesutbildning och släkt. Kan ni själva säga mig, hur jag skulle ha behandlat den flickan? Nej visst handlade jag rätt, det håller ni väl med mig om, såg?

Bliv medlem av SKV

Anmäl er för medlemskap till:

I BLEKINGE:

Fru Dagny Gustavsson, Mölleg. 31, *Landskrona*.

Fru Svea Rosenqvist, Brl. 559, *Ronneby*.

Fru Ruth Sjögren, Öjevald, *Svängsta*.

I DALARNA:

Fru G. Gustavsson, Soltorget 3 B, *Borlänge*.

I GÄVLEBORGS LÄN:

Fru Hellin Eriksson, Vågbro, *Söderhamn*.

Fru Agda Söderberg, Box 32, *Högen*.

Fru Laila Jonsson, Box 1022, *Bollnäs*.

Fru Edit Lindgren, Torsbyv. 2, *Strömsbro*.

Fru Sara Sundberg, Kolarg. 6 C, *Hofors*.

Fru Jenny Hagetun, Björka, *Hudiksvall*.

Fru Nora Tallbom, Box 223, *Iggesund*.

Fru Brita Sundberg, Kläppa 330, *Ljusdal*.

Fru Gunhild Wallström, Box 752, *Ljusne*.

Fru Frida Svanberg, Box 34, Viken, *Ramsjö*.

Fru Gunnel Bäckström, Röjg. 12, *Sandviken*.

Fru Anna Kellner, Box 3, *Stocka 2*.

Fru Signe Svensson, Fack 97, *Sörforsa*.
Fru Aina Larsson, Box 3, *Hänsätter, Vallsta*.
Fru Irma Fundell, Västangård, *Älvkarleby*.

I JÄMTLAND:

Fru Svea Olsson, Björkbackav. 6 C, *Östersund*.

I MEDELPAD:

Fru Lizzie Hermansson, Trädgårdsg. 22, *Sundsvall*.
Fru Aina Bergvall, Box 673, *Ånge*.

I NORRBOTTEN:

Fru Gerda Rosander, Malmudden f 2, *Luleå*.
Fru Göta Lundström, Box 316, *Arjeplog*.
Fru Ellen Larsson, Box 4340, *Fagernäs, Boden*.
Fru Stina Haglund, Box 354, *Båtskärsnäs*.
Fru Karin Henriksson, Box 203, *Haparanda*.
Fru Karin Gustavson, Reenstiernasg. 37, *Kiruna C*.
Fru Vivi Niva, *Korpilombolo*.
Fru Anny Andersson, Box 208, *Koskullskulle*.
Fru Märta Juunti, Korva, *Kuivakangas*.
Fru Sigrid Broström, Köpmang. 20, *Malmberget*.
Fru Sigrid Aldrin, Box 19, *Munksund*.
Fru Berta Degerfalk, Nyliden, *Slagnäs*.
Fru Sigrid Nilsson, Prästgårdsg. 67, *Piteå*.
Fru Gunborg Bröms, Box 466, *Råneå*.
Fru Jenny Lindgren, *Seskarö*.
Fru Alice Lindvall, Box 531, *Älvsbyn*.
Fru Hilja Strutz, Box 63, *Övertorneå*.

I NÄRKE:

Fru Elsa Andersson, Norrg. 16, *Örebro*.

I SKARABORGS LÄN:

Fru Brita Carlsson, Zettervalsg. 7 B, *Lidköping*.

I SKÅNE:

Fru Ingrid Persson, Fjälkingeg. 14 B, *Bromölla*.
Fru Ester Fagerström, Vagnsmansg. 10, *Hälsingborg*.
Fru Mathilda Johannesson, Gröneg. 16, *Lund*.
Fru Betty Johansson, Postl. 180 B, *Lönsboda*.
Fru Edit Nilsson, Klarag. 18, *Malmö*.

I SMALAND:

Fru Berta Karlsson, Bruksg. 10, *Gislaved*.
Fru Maj Britt Fager, Brevl. 186, *Hohultslätt*.
Fru Eva Nordholm, Torsg. 17 B, *Huskvarna*.
Fru Karin Svensson, Box 75, *Högsby*.
Fru Greta Gustavsson, Frunkebog. 9, *Kalmar*.
Fru Margit Karlsson, Alboga, *Brötjemark*.
Fru Karla Gustavsson, Långg., *Lenhovda*.
Fru Berta Rosén, Brevl. 943, *Lessebo*.
Fru Dagny Svahn, Edledal, *Moheda*.
Fru Tyra Erlandsson, Box 9, *Målerås*.
Fru Ingrid Sandell, Gröndal, *Mönsterås*.
Fru Majdon Brandt, Box 124, *Norrhult*.
Fru Birgit Johansson, Pukebergsg. 2, *Nybro*.
Fru Gulli Göransson, Södra allén 29, *Nässjö*.
Fru Anna Gustavsson, Box 322, *Ruda*.
Fru Kerstin Starck, Pl. 9, Götafors, *Vaggeryd*.
Fru Bojan Lindhe, Box 57, *Vetlanda*.
Fru Berta Gustavsson, Rydg. 22, *Värnamo*.
Fröken Anna Bring, Norrvägen 28, *Värjö*.

I STOCKHOLM:

Fru Siri Derkert, Vallvägen 16, *Lidingö*.

I STOCKHOLMS LÄN:

Fru Karna Nilsson, Aspelund, *Bollstanäs*.
Fru Lilly Gräås, *Hallstavik*.
Fru Märta Jansson, Plogvägen 3, *Jakobsberg*.
Fru Elise Aldérus, Mosstorpsvägen 15, *Lidingö*.
Fru Märta Lager, Ugglevägen 25, *Ektorp*.
Fru Vivan Nyström, Hagvägen 47, *Segeltorp*.
Fru Dolores Greiff, Förradsg. 16, *Solna*.
Fru Siv Lif, Duvgränd 5 B, *Sundbyberg*.
Fru Signe Theander, Lundstorpsv. 6, *Södertälje*.

I SÖDERMANLAND:

Fröken Elisabeth Tamm, Fogelstad, *Julita*.
Fru Karin Rytterlund, Brunnsg. 1, *Eskilstuna*.

Hjälp Koreas kvinnor och barn!

Koreakommissionens ordf. Dr Nora Rodd sade vid KDV:s exekutionsmöte i Sofia:

Först och främst behövs föda för att hålla folket vid liv och därefter läkemedel för att hindra och hejda spridning av farsorter.

När kommissionen kom till Korea frågade vi vad folk levde på och fick veta att allt vi åt utom äpplena hade sänts från andra länder. Det finns intet kött, inga ägg, intet bröd, inga grönsaker. Husdjuren är bortförda eller dödade överallt där den amerikanska armén har varit; ständig bombning, ständiga bränder har förstört tusentals tunnland med gröda.

Därefter behövs D. D. T. och läkemedel, vacciner etc., etc. — —

Folket behöver kläder. Nu är tid att samla kläder för vintern — varma strumpor, skor, underkläder, tjocka ytterplagg. — — Utom färdiga kläder kan man sända material att sy av för varje koreansk kvinna är skicklig att sy. Deras kläder var inte bara så rena som de möjligen kunde bli utan de var också lagade om och om igen. — — Framför allt behöver de känna att vi inte tänker svika dem. — — —»

I VÄRMLAND:

Fru Ellen Eriksson, *Ambjörby*.
Fru Sigrid Johansson, Skolg. 10, *Arvika*.
Fru Olga Nordberg, Rudsvägen 13 C, *Karlstad*.
Fru Elin Gustavsson, Södra Ringv. 8, *Kristinehamn*.

I VÄSTERBOTTEN:

Fru Anna Greta Nilsson, *Kristineberg*.
Fru Fina Gissberg, Box 173, *Obbola*.
Fru Elsa Granberg, Nyg. 89, *Skellefteå*.

I VÄSTMANLAND:

Fru Ruth Bohman, *Gisslarbo*.
Fru Agnes Karlsson, Stureg. 17 B, *Västerås*.

I VÄSTRA SVERIGE:

Fru Isa Lorentzon, Torgilsg. 21 C, *Borås*.
Fröken Maja Bolling, Påskbergsg. 9, *Göteborg*.
Fru Hilma Andersson, Hert. Knutsg. 39 C, *Halmstad*.
Fru Karin Alm, Kyrkogårdsg. 7, *Mölnådal*.
Fru Ruth Johansson, Källebacksg. 17, *Trollhättan*.
Fru Anna Larsson, Blåsutbacken 3, *Vänersborg 2*.

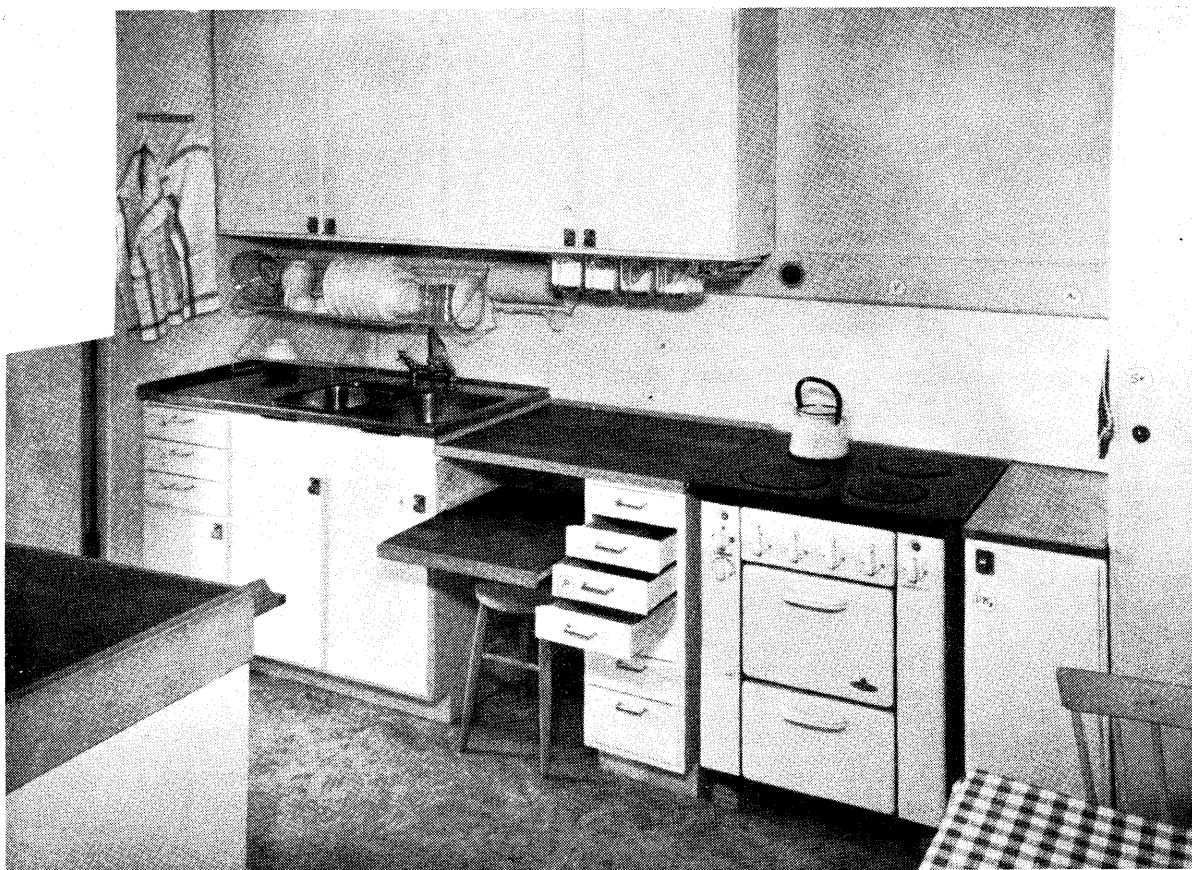
I ÄNGERMANLAND:

Fru Ebba Ring, *Kramfors*.

I ÖSTERGÖTLAND:

Fru Ulla Andersson, Sveag. 8, *Linköping*.
Fru Berta Dahlkvist, Frommetorp, *Ljungsbro*.
Fru Vega Lindholm, Albomsg. 5, *Motala*.
Fru Lissen Lindberg, Repslagareg. 30, *Norrköping*.
Fru Ruth Gustavsson, Box 905, *Skärblacka*.
Fru Lisa Andersson, Korsbygget, *Jursla, Åby*.

Förbundsstyrelsens lokaler är belägna i Kungsgatan 79, Stockholm. Tel. 53 19 61.

Bra KÖK

Köket är landets största arbetsplats. Det arbete som årligen utförs i de svenska köken överstiger i tid det sammanlagda arbetet inom hela vår industri.

Bilden visar ett kök utförd enligt de anvisningar som Sveriges Standardiseringskommission gav ut förra året. Bakom tillkomsten av detta standardkök ligger ett stort utredningsarbete som pågått i närmare 10 år. Initiativet till köksundersökningarna togs av Svenska Arkitekters Riksförbund och Svenska Slöjdföreningens Bostadsutredning som efter ett långvarigt teoretiskt utredningsarbete också byggde det första provköket där husmödrar och experter av olika slag praktiskt kunde prova de resultat man kommit till. Bostadsutredningens arbete fördjupades och kompletterades sedan av Hemmens Forskningsinstitut och slutligen har Byggstandardiseringen bearbetat materialet för standardisering. Tillkomsten av Svensk Standard för köksinredningar är i och för sig en glädjande sak. Standarden innebär nämligen större garanti för att flertalet av de lägenheter som nu byggs få ra och praktiska kök som bli trivsamma och arbetsbesparande för husmödrarna. Självfallet innebär köksstandardiseringen inte att man för tid och evigheter har bundit sig vid endast ett kök. Dels kan man genom att ställa samman standardskåp på olika sätt få fram ett flertal olika kökstyper, dels kan också en standard ändras. Hemmens Forskningsinstitut följer kontinuerligt utvecklingen inom hushållsarbetet. I den mån premisserna ändras, t. ex. genom förändrade matvanor, tillkomsten av nya köksapparater eller en allmän övergång till större användning av mer förarbetade livsmedel eller konserver, får man dra ut konsekvenserna av detta och ändra standarden så, att den bättre anpassas efter de nya kraven.

STEN LINDEGREN

Internationella Barnens Dag 1951 i Sverige

I år firades Internationella Barnens Dag i betydligt större omfattning av SKV-avdelningarna än i fjol, då denna dag nyss hade instiftats. Från de flesta av våra avdelningar berättas nu om lyckade tillställningar, där våra vänner givit sin uppfinningsrikedom fritt spelrum för att göra denna dag till ett minne av glädje och lycka för barnen och till en trängande vädjan till alla mödrar att förena sig för att försvara sina barns liv och framtid.

I *Stockholm* hade 1 juni-fester ordnats av grupperna i Bromma, Ekensberg—Hägersten och Enske-de, och hundratals barn deltog där tillsammans med sina mödrar. Man hade lekar i fria luften, någon berättade enkelt och fängslande om den kamp som kvinnorna för för barnen i hela världen, sedan bjöd man de små gästerna på saft och bullar som hade strykande åtgång... Alla barn fick en vimpel i vackra färger som bar ordet FRED och som tillverkats av grupperna själva. Efter denna underhållning i fria luften bjöds barnen in på filmföreställning — ryska och tjeckoslovakiska barnfilmer som blev en värdefull och instruktiv avslutning.

I *Nacka-Boo* deltog ungefär 300 barn med fredsvimplar i händerna i ett tåg som gick ut till en äng där man lekte i grönskan, och sedan samlades barnen i en lokal för att se en underhållande barnfilm som högeligen uppskattades.

I *Solna* där man redan förra året hade en mycket lyckad 1 junifest, deltog omkring 500 barn i alla åldrar i ett festligt tåg, varefter man samlades i läroverkets stora sal där grupper av barn själva stod för underhållningen — sånger, små sketcher och uppläsning — och sedan visade man också här en barnfilm.

I *Huddinge-Stuvsta* hade avdelningen ordnat en »familjefest» där föräldrarna var inbjudna tillsammans med barnen. Deltagarna uttryckte sin stora glädje över den trevnad och givande samvaro som

de upplevde på SKV-kvinnornas fest. På ett lotteri som kvinnorna ordnat där kom det in 240 kr. som helt anslogs till hjälpen till Korea.

I *Göteborg* var över 700 barn med på den stora festen i Slotsskogen där ett rikt och värdefullt program bjöds barnen och de vuxna. Genom försäljning av fredsmärket kunde våra vänner i Göteborg bidra med 220 kr. till hjälpkampanjen för Korea.

I *Eskilstuna* hade man ordnat en utflykt i lastbilar med barnen för att tillbringa en glad och solskensmättad dag ute i grönskan, med lekar och spel. Denna fest gav 50 kr. till Koreahjälpen.

I *Gävle* gjorde man också en utflykt med barnen som fick fredsvimplar och bjöds på gott. Ungefär 70 barn deltog.

I *Norrköping* var ungefär 100 barn med på festen i parken strax utanför staden. En grupp barn utförde ett förtjusande litet program, med dans och sånger, småttingar på 3—4 år som var klädda till sommarblommor och bar blomkransar i håret. Våra vänner från Norrköping skriver: »Det var oförglömligt — deras glädje och troskyldighet, uttryckt i deras klara ögon — vi var alla djupt gripna... Efter danserna kom småttingarna traskande fram med sina gåvor till barnen i Korea. Varje barn hade något med sig att ge, och när vi såg hur förtroende-fulla, lyckliga och samtidigt allvarliga de var, måste vi vuxna fråga oss: För vem är detta mest betydelsefullt — för barnen eller för oss mödrar, som ser våra barn komma fram med gåvor till små vänner i ett avlägset land som härjats av ett grymt krig... Vi kände så starkt och djupt vårt ansvar, nödvändigheten att bidra till fredens sak, även om vårt bidrag kan synas aldrig så obetydligt i denna hotande värld...»

Detta var några glimtar av vad SKV-kvinnorna på olika orter gjort för att fira denna dag. Överallt har dessa fester väckt stor sympati bland föräldrarna och barnen och fört våra avdelningar i närmare kontakt med kvinnorna. Alla våra vänner som arbetat för att göra Internationella Barnens dag känd och uppskattad i vårt land är värda ett varmt tack — de goda erfarenheterna från årets 1 juni ger oss rätt att tro att vi nästa år skall kunna fira denna dag i varje avdelning runt om i landet!

Margit Lindström

VAD VI SÅG I KOREA

KDV:s Internationella kvinnokommissions rapport utkommer nu i svensk översättning. Pris 1: 25. Rekvideras från Svenska Kvinnors Vänsterförbund, Box 18073, Stockholm 18.

Tidningen Vi kvinnor i demokratiskt världsförbund

Utgivare: Andrea Andreen
Köpmantorget 2, Stockholm

Redaktionskommitté: Gunhild Tegen,
Valborg Svensson,

Utkommer med nio nr per år.

Prenumerationspris per år: Kr. 2: 50.

Lösnummer 35 öre (kommissionärer antagas).

Postgiro 51323, Box 18073, Stockholm 18.

Svenska Kvinnors Vänsterförbund.

Ur innehållet:

Elisabeth Tamm: Vad händer!	2
Andrea Andreen: Med KDV i Sofia	3
Gösta Carlberg: Sakmodets stjärna. Dikt	3
Gunhild Tegen: Om böcker	4
Ebba Theorin-Kolare: Novell	5
Kate Fleron: Rapport från Nordkorea	6
Sten Lindegren: Bra kök	11
Margit Lindström: Internationella barnens dag	12